

Interview

Belijdenis is niet het eindpunt

Johan Schutten

Het doen van belijdenis is een heel belangrijke stap in het leven. Twee mannen en twee vrouwen vertellen hierover hun verhaal. Hoe hebben zij de dienst meegemaakt? En wat betekent die keuze nu nog voor ze? Over één ding zijn zij het in ieder geval eens: belijdenis is niet het einde, maar het begin.

Eline Hoogenboom

Leeftijd: 22 jaar

Woonplaats: Utrecht

Datum belijdenis: 15 mei 2005 te Utrecht-Centrum

Belijdenistekst: 'Hij die u roept is trouw en doet zijn belofte gestand' (1 Tess. 5:24).

Waarom deed je belijdenis?

“Dat begon bij het volgen van belijdeniscatechisatie. Ik twijfelde heel erg aan alles. Ik geloofde wel dat God bestond, maar ik had geen relatie met Hem. Door het contact met de dominee en andere mensen ging ik steeds minder twijfelen. Tijdens de catechisatie hoorde ik veel meer over Jezus en het werk dat Hij deed. Ik kende God wel, maar Hij was voor mij een abstract iets. Door de catechisatie en de gesprekken leerde ik Jezus kennen en ging ik in Hem geloven.”

Maar je veranderde?

“Ja. Ik was in het begin van de catechisatielessen heel sceptisch. Het was allemaal te gemakkelijk, een God die van je houdt. Ik begreep dat niet. Voor mij was het eerst ‘goed doen’ en pas daarna God aannemen. Dat beeld veranderde langzaam en het werd zelfs omgedraaid: God houdt van mij en ik van Hem. Van daaruit ga je dan het goede doen. In dat proces was de dominee heel belangrijk. Ik kon bij hem terecht met al mijn vragen en twijfels. Die liefde van God kon ik moeilijk aannemen, maar in dat catechisatiejaar groeide mijn geloof. Door het lezen en bidden kreeg ik contact met God.”

Welk moment tijdens de dienst is je het meest bijgebleven?

Het is even stil. Dan: “Het moment dat ik op het podium stond en de kerk in keek. Ik zag al die mensen waar ik van houd. Mijn ouders, broers, tantes en vrienden, allemaal gekomen voor mijn belijdenis. Dat was echt heel bijzonder. Het moment dat de dominee mijn tekst noemde was ook heel mooi. Hij had deze speciaal voor mij uitgekozen. ‘Hij die u roept is trouw en doet zijn belofte gestand.’ Toen wist ik nog niet hoeveel ik later aan die tekst had. Het eerste deel, dat God mij roept, deed mij al veel. Pas later ging ook het tweede deel van die tekst voor mij leven. God is trouw, ook aan mij. Soms gaat het leven niet zoals je wilt dat het loopt. Als ik dan bij die tekst stilsta, merk ik dat Hij er is en dat Hij voor mij zorgt. Ik denk dat de dominee die tekst daarom ook voor mij uitkoos. God is trouw aan zijn belofte, wat er ook gebeurt. Dat geloof ik ook echt.”

Was je zenuwachtig?

“Nou, ik was wel bang dat ik veel te emotioneel zou worden als ik een getuigenis zou geven. Daarom heb ik dat toen niet gedaan. Uiteindelijk was ik helemaal niet zenuwachtig, maar heb ik de hele dienst lopen stralen!”

Hoe kijk je op de dienst terug?

het feit dat ik Gods liefde heb ontdekt. Ik kan nu niet meer los “Ik weet nu dat ik een bepaalde verantwoordelijkheid heb naar van God leven, ik kan niet meer zeggen dat ik het niet geloof. de gemeente toe, en dat de gemeente andersom dat ook voor Dat is voor mij heel positief. God heeft voor mij gekozen en ik mij heeft. Maar het belangrijkste aan het doen van belijdenis is voor God. Die liefde, dat is het mooiste van alles.”

Arie Nelemans

Leeftijd: 71 jaar

Woonplaats: Zevenbergen

Datum belijdenis: 19 april 1959 te Zevenbergen

Belijdenistekst: onbekend

Waarom deed u belijdenis?

“Een van de redenen heeft met mijn opvoeding te maken. In die tijd was ik 23 jaar oud. Niet de jongste van onze groep. Thuis werd ik opgevoed in het geloof in God. Het was een soort begeleiding totdat ik oud genoeg was om zelf de keuze voor Hem te maken. Maar dat is niet het belangrijkste. Ik heb vooral belijdenis gedaan voor God en de gemeente, om te laten zien dat ik van Hem hield. Mijn geloof in Hem groeide met de jaren en dan komt de tijd dat je dat wilt belijden.”

Wat betekent het doen van belijdenis voor u?

“Ik vergelijk het wel eens met het halen van je rijbewijs. Pas nadat je dat roze papiertje hebt, leer je echt rijden. Hetzelfde geldt voor belijdenis. Pas daarna ga je beseffen waarop je allemaal ‘ja’ hebt gezegd en wat dat inhoudt. Bij het ouder worden begrijp je ook steeds beter wat het betekent om kind van God te zijn. Ook gaat het geloof dan meer voor je leven. Er komt meer diepgang in.”

Welk moment tijdens de dienst is u het meest bijgebleven?

“Eerlijk gezegd weet ik daar niet zoveel meer van. Onze dominee was L.W.G. Blokhuis en ons groepje bestond uit vijf personen. Van die groep weet ik dat er twee van de kerk af zijn. We kregen tijdens de dienst ook het boekje Erfgenamen der belofte uitgereikt door de kerkenraad.”

Hoe kijkt u terug op uw eigen belijdenis?

“Ik weet dat ik in het eeuwige verbond met God zit. Die liefde van God probeer ik met wederliefde te beantwoorden. De Bijbel is daarbij mijn richtsnoer, het geopenbaarde Woord van God. Dat geloof in God werkt de heilige Geest in mij. Ge loven gaat met vallen en opstaan. Voor mij zijn dieptepunten als ik mezelf afvraag of het allemaal wel waar is wat er in de Bijbel staat. Dan is bijbellezen, met anderen over het geloof praten en naar de kerk gaan heel belangrijk. Daar moet ik dan even weer bijtanken.”

Johannes Brander

Leeftijd: 25 jaar

Woonplaats: Ede

Datum belijdenis: 20 april 2003 in de CGK te Franeker

Belijdenistekst: 'De Here is mijn kracht' (Ex. 15:2).

Waarom deed je belijdenis?

Diepe zucht. Even later lachend: “Ik wist dat je met een moeilijke vraag zou beginnen!” Dan serieus: “Ik had het gevoel dat God het van mij vroeg. Dat merkte ik vooral door het bijbellezen en gesprekken met anderen. God zegt niet voor niets dat wie in Hem gelooft, eeuwig leven heeft. De kerk was voor mijn geloof niet noodzakelijk. In die tijd oriënteerde ik me ook op andere kerken. De ene kerk legde de nadruk op iets anders dan de andere kerk. Voor mij was uiteindelijk het belangrijkste dat ik Gods Woord geloofde. Door dat Woord riep God mij persoonlijk.”

Wat weet je nog van de dienst?

“Niet veel meer, al filmde mijn vader wel de hele dienst. Ik weet nog dat het niet zo’n bijzondere dienst was als in de jaren ervoor. De dominee las het formulier voor en we hebben een opwekkingslied gezongen, maar veel meer hoefden we niet te doen.”

Waarom kreeg je die belijdenistekst uit Exodus mee?

“Ik weet nog dat hij mij toen heel erg aansprak, omdat uiteindelijk alles van God komt. Jijzelf brengt niets tot stand en dan kun je blijven hangen in de zonde en de twijfel. Die tekst zei mij wat anders, namelijk dat God mijn kracht is.

Voor mijn belijdenis twijfelde ik af en toe aan de waarheid van de Bijbel. Het is soms moeilijk te geloven dat zo’n oud boek de waarheid vertelt en dat er iemand uit de dood is opgestaan. Die twijfel is langzamerhand minder geworden. Gesprekken met mijn klasgenoten hielpen mij erg in mijn geloof.”

Op welke manier hielpen die gesprekken?

“Tijdens de belijdeniscatechisatie bespraken we de Apostolische Geloofsbelijdenis. Maar wat de dominee besprak, was heel theoretisch. Als je een persoonlijke vraag stelde, kon hij daar moeilijk op antwoorden. Het ging dus veel over de feiten en weinig over het persoonlijke geloof. De gesprekken met mijn klasgenoten waren juist veel opener. Door over het persoonlijke geloof te praten, leerde ik ook meer over God.”

En hoe kijk je nu terug op je belijdenis?

“Ik merk dat God iets met mij is begonnen. Mijn belijdenis was toen vooral een antwoord op de doop. God stak zijn hand naar mij toe en ik pakte die aan. Pas daarna begon het geloof steeds meer voor mij te leven. Ik merkte dat belijdenis geen eindpunt is, maar juist een beginpunt. Het avondmaal is daarbij gekomen en het geeft mij een soort vertroosting als ik aanga. Er valt dan een last van mijn schouders. Het laat zien dat God er ook voor mij is en dat vind ik heel mooi.”

Klazien van Dijk

Leeftijd: 66 jaar

Woonplaats: Zwijndrecht

Datum belijdenis: 3 april 1960 te Delft

Belijdenistekst: 'De God des verbonds die u het heeft beloofd, blijve u met zijn genade omringen en make u getrouw.'

Waarom deed u belijdenis?

“Eigenlijk was dat de gewone gang van zaken. Je volgde catechisatie, kreeg er onderwijs en daarna volgde het doen van belijdenis. Natuurlijk gaf je daarmee wel aan dat je je leven aan God wilt geven, maar of ik daar heel bewust mee bezig was weet ik niet meer. Pas later besepte ik echt wat het is om kind van God te zijn.”

Wat is u het meest bijgebleven van de dienst?

“Ik weet nog dat ik vooraan stond en het erg emotioneel vond. Je kiest toch heel bewust voor God en dat doet wel wat met je. Daarbij laat je ook zien aan de gemeente dat je in Hem gelooft, en dat zij je daarop mogen aanspreken als het fout dreigt te gaan. Dat heb ik toen wel heel bewust meegemaakt.”

En hoe was de periode na uw belijdenis?

“Ik ben vrij snel daarna naar het buitenland gegaan. Daar heb je niet zoveel gereformeerde kerken. Toch zag ik dat God overal is, ook al gaat het er in de ene kerk anders aan toe dan in de andere. God is over de hele wereld, overal kun je op Hem terugvallen. Dat vond ik toen mooi om mee te maken. Ik ben later getrouwd met een weduwnaar met drie kinderen. Dat was vooral in het begin best wel moeilijk. Toch had ik het gevoel dat God mij daar in dat gezin plaatste. Ik merkte dat Hij in die periode met mij was. Mijn gevoel zei me dat God voor mij dit pad koos. Door bidden en bijbellezen leerde ik in die periode om dicht bij God te zijn en mij afhankelijk van Hem op te stellen. Dat geloof was genade.”

Hielp u zelf mee bij het vormgeven van de dienst?

“In die tijd ging dat heel anders dan tegenwoordig. Wij hadden dominee De Weger, een heel goede catecheet, maar hij verzorgde de hele dienst zelf. Dat is tegenwoordig vaak anders. Ik vind het mooi als er dingen rond de dienst gedaan worden, al moet je het niet te gek maken. Het belangrijkste is dat God centraal staat en dat de catechisanten voor Hem kiezen. Daar gaat het om.”

Waarom kreeg u die belijdenistekst mee?

“Dat weet ik niet zeker. In de belijdenisdienst gebeurt het toch op een afstandje. Het dringt niet helemaal door. Ik vind het wel een prachtige tekst. God sluit een verbond met je en Hij is met zijn genade bij je. Dat is erg troostrijk. Ondanks het feit dat wij er als mensen een zootje van maken, is God genadig. Prachtig.”

Wat betekent het doen van belijdenis nu nog voor u?

“Dat God mij altijd vasthoudt, wat er ook gebeurt.”